

[Knud Kristensen.]

videlsen, og den mindre fordelagtige og den ufordelagtige vilde gaa tilbage.

At en Politik som den, her føres, hvor hele Landets Økonomi, handelsmæssigt og produktionsmæssigt, bestemmes af Kontorister og en Handelsminister, som, hvor dygtig han end er paa sine specielle Omraader, hverken har eller kan have nogen Indsigt i Landets samlede Erhvervsliv og Økonomi, vil medføre Vanskeligheder og kolossale Tab for Samfundet og føre ind i uhyre Vanskeligheder i Fremtiden — derom er der for mig ingen som helst Tvivl. Og hertil kommer endvidere, at hvis man engang, hvad jeg ikke er i Tvivl om, igen skal ud af disse Forhold og over til Tilstande, hvor der virkelig er Priser, som er afgørende for Udviklingen, kan det blive uhyre vanskeligt for vort Land at komme tilbage til saadanne Forhold igen, og vanskeligere og vanskeligere, jo længere vi arbejder os ind i disse kunstige Forhold, vi nu er inde i.

Nu har man fremført den Betragtning, som ogsaa den ærede Ordfører var noget inde paa, at en Løsning af Baandene, en mere prismæssig Bestemmelse af baade Handel og Produktion, vilde føre enten til en stærkt svingende Krone eller til en voldsom Brug af banktekniske Midler. Er der nu Grund til at tro dette? Efter min Opfattelse absolut nej. Under to Forudsætninger, nemlig for det første, at Spekulationen i Kronen holdes væk — og det er Venstre villig til at være med til og stille Forslag om —, og for det andet, at der bliver en erhvervsmæssig Ligestilling mellem de forskellige Produktioner her i Landet. Hvis disse Forhold var til Stede, vilde en naturlig Ligevægt mellem Tilbud og Efterspørgsel være bragt til Veje og kunde opretholdes og derigennem en naturlig og stabil Kroneværdi. Erfaringerne fra andre Lande viser dette.

Nu var den ærede Ordfører inde paa at vise, at Sverige havde langt gunstigere Vilkaar end Danmark. Det har det maaske i Øjeblikket, fordi det er Raastofferne, der stiger, men det er muligt, at det ogsaa var Sverige, der først kom ind i Krisen, fordi det var Raastofferne, der faldt. Men her er Spørgsmaalet jo ikke, om et Land er godt stillet eller daarligere stillet, her er Spørgsmaalet, om Tilbud og Efterspørgsel saa nogenlunde staar i Forhold til hinanden; og hvis Ligelighed i Erhvervene er til Stede og Spekulationen holdes ude, ja, saa kan jeg ikke se, hvorfor ikke Ligevægten lige saa godt kunde opretholdes under vanskel-

gere og daarligere Forhold som under gode Forhold. Det er Ligevægt, der er den nødvendige Forudsætning her.

I Norge og England, som ikke har haft denne kunstige Møntkurs, men en virkelig, faktisk Møntværdi, har det ikke været nødvendigt under hele Kriesituationen at gaa til skrappe banktekniske Midler end dem, vi med den Regulering, vi nu har, har maattet benytte her i Landet.

Derfor mener jeg, at denne Paastand om, at det vilde være nødvendigt at gaa til drastiske Foranstaltninger paa de Omraader, ingen Rod har i Virkeligheden; der er intet, der taler for, at det vilde være nødvendigt, naar man ellers vilde bringe vort Lands Erhvervsliv i Orden. Erfaringerne fra en Række andre Lande, som vi nogenlunde kan sammenligne os med, viser ogsaa, at denne Tale er fuldstændig urigtig.

Saa udtalte den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at i andre Lande beskytter man Erhvervene langt ud over, hvad man gør her i Landet, og den ærede Ordfører nævnte visse Toldpositioner. Jeg skal ikke komme ind herpaa, men blot nævne, at det fremgaar af en international Statistik i det engelske Blad „Economist“, at den Prispolitik, som har været ført, har, naar vi sammenligner med 1929, bevirket, at Prisniveauet i England, Sverige og Norge er gaaet ned i større Udstrækning end Prisniveauet herhjemme. Her er det omtrent det samme som i 1929, men i de tre nævnte Lande er Prisniveauet nu en halv Sned Procent under Prisniveauet i 1929. Det viser sig altsaa, at det ingenlunde har været nødvendigt ved Siden af den Politik, disse Lande har ført, at bruge hverken skrappe banktekniske Midler eller en Importregulering.

Man kan saa spørge: Hvilken Valutapolitik skal vi da saa føre? Venstre har ikke ønsket og ønsker ikke en stærkt svingende Krone, vi ønsker ikke en stadig faldende Krone, men vi ønsker og vi har ønsket en Valutapolitik, der i nogen Grad kunde afbøde det katastrofale Prisfald, som indtraadte for en 5—6 Aar siden. Det kunde ske, og det skete i nogen Grad, gennem de forskellige Kronefald, som afsluttedes med Forliget i 1933 ved en Overenskomst mellem Regeringen og Venstre om en Sterlingkurs paa omkring 22,50, en Overenskomst, som Regeringen jo med sin sædvanlige Illoyalitet ikke har holdt. Dette var en Foranstaltning, som værnede samtlige Erhverv i lige Grad mod en Del af det store Prisfald, der dengang satte ind, og det er min Overbevisning, at der